

Ευχή προς την Θεοτόκον

Του Αγίου Γρηγορίου Παλαμά

Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε ἢ κατὰ σάρκα γεννήσασα τόν Θεόν Λόγον, γνωρίζω ὅτι δέν εἶναι εὐπρεπές, οὐδέ ἄξιον εἰς ἐμέ τόν πανάσωτον, τόν ἔχοντα μεμολυσμένους τούς ὀφθαλμούς καί τά χεῖλη ἀκάθαρτα, νά ἴδω τήν εἰκόνα Σου τῆς Ἀγνῆς, τῆς Ἀειπαρθένου, τῆς ἐχούσης τό σῶμα καί τήν ψυχήν καθαρά καί ἀμόλυντα, ἀλλ' ἀπεναντίας πρέπει νά μισηθῶ ὁ ἄσωτος καί νά ἐπιτιμηθῶ ὑπό τῆς ὑμετέρας καθαρότητος. Πλήν ἐπειδή ὁ Θεός τόν Ὅποῖον ἐγέννησες, ἔγινεν ἄνθρωπος ὅπως καλέση τούς ἁμαρτωλούς εἰς μετάνοιαν, λαμβάνω καί ἐγώ τό θάρρος καί προσέρχομαι πρὸς Σέ, παρακαλῶν μετὰ δακρῶν.

Πρόσδεξε τήν παράκλησίν μου διά τῆς ἀπαλλαγῆς τῶν πολλῶν καί χαλεπῶν πταισμάτων μου καί παρακάλεσον τόν Μονογενῆ Σου Υἱόν καί Θεόν ὅπως ἐλεήση τήν ἀθλίαν καί ταλαίπωρον ψυχήν μου. Διότι διά τό πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μου ἐμποδίζομαι νά στρέψω τό βλέμμα μου πρὸς Αὐτόν καί νά ζητήσω συγχώρησιν καί διά αὐτό σέ προβάλλω μεσίτριαν.

Ἀπολαύσας πολλῶν καί μεγάλων δωρεῶν παρὰ τοῦ δημιουργήσαντός με Θεοῦ, ἐφάνην ἄθλιος καί ἀχάριστος ὁμοιωθεὶς μέ τὰ ἀνόητα κτήνη· πτωχεύσας εἰς τὰς ἀρετάς, πλουτήσας εἰς τὰ πάθη, βεβαρυμένος μέ ἐντροπήν, ἐστερημένος θείας παρηγορίας, κατακεκριμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, θρηνούμενος ὑπὸ τῶν ἀγγέλων, χλευαζόμενος ὑπὸ τοῦ δαίμονος καί μισούμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως, ἐντρεπόμενος διὰ τὰ πονηρὰ μου ἔργα, νεκρός ὑπάρχων πρὸ τοῦ θανάτου καί πρὸ τῆς κρίσεως αὐτοκατάκριτος καί πρὸ τῆς ἀτελευτήτου κολάσεως τυγχάνων αὐτοτιμώρητος ὑπὸ τῆς ἀπογνώσεως. Διὰ τοῦτο καταφεύγω εἰς τὴν ἰδικὴν Σου καί μόνην βοήθειαν, Δέσποινα Θεοτόκε, ὁ μυρίων ταλάντων ὀφειλέτης, ὁ ἀσώτως τὴν πατρικὴν οὐσίαν δαπανήσας, ὁ παρανομήσας ὑπὲρ τόν Μανασσῆν, ὁ γενόμενος ἄσπλαχνος ὑπὲρ τόν πλούσιον, ὁ λαίμαργος δοῦλος, τό δοχεῖον τῶν πονηρῶν λογισμῶν, ὁ θησαυροφύλαξ τῶν αἰσχυρῶν καί ρυπαρῶν λόγων καί ὁ ξένος πάσης ἀγαθῆς ἐργασίας.

Ἐλεήσόν μου τὴν ταπείνωσιν καί συμπάθησόν μου τὴν ἀσθένειαν. Μεγάλην ἔχεις τὴν παρηγορίαν πρὸς τόν ἐκ Σοῦ τεχθέντα καί οὐδεὶς δύναται ὡς Σύ, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ. Δι' ὅλα ἔχεις τὴν ἰσχύν ὡς ὑπερέχουσα πάντων τῶν κτισμάτων καί δέν εἶναι ἀδύνατον εἰς Σέ οὐδέν, ἐάν θελήσης. Μὴ λοιπόν παραβλέψῃς τὰ δάκρυστά μου, μὴ ἀηδιάσῃς τόν στεναγμόν μου, μὴ ἀποστραφῆς τόν πόνον τῆς καρδίας μου, μὴ ἐντροπιάσῃς τὴν πρὸς Σέ προσδοκίαν μου, ἀλλὰ διὰ τῶν μητρικῶν Σου δεήσεων βίασον τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ ἀγαθοῦ Υἱοῦ Σου καί Θεοῦ καί ἀξιώσόν με τόν ταλαίπωρον καί ἀνάξιον δοῦλόν Σου ν' ἀπολαύσω τό πρῶτον καί ἀρχαῖον κάλλος καί τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν παθῶν, διὰ νά ἐλευθερωθῶ ἀπό τὰς ἁμαρτίας καί νά γίνω ὑπηρέτης τῆς δικαιοσύνης, νά ἐκδυθῶ τόν μiasμόν τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς καί νά ἐνδυθῶ τόν ἁγιασμόν τῆς ψυχικῆς καθαρότητος, νά νεκρωθῶ διὰ τόν κόσμον καί νά ζήσω ἐν τῇ ἀρετῇ.

Ὀδοιποροῦντά με συνόδευσον, πλέοντα ἐν θαλάσῃ σύμπλευσον, ἀγρυπνοῦντα με ἐνίσχυσον, θλιβόμενον παρηγόρησον, ὀλιγοψυχοῦντα παρακάλεσον, ἀσθενοῦντα δώρησόν μου τήν ἴασιν, ἀδικούμενον ρῦσαι με, συκοφαντούμενον ἀθώωσον, εἰς θάνατον κινδυνεύοντα προφθάσασα λύτρωσόν με, εἰς τοὺς ἀοράτους ἐχθρούς δεῖξον με καθ' ἑκάστην φοβερόν.

Ναί ὑπεράγαθε Δέσποινα Θεοτόκε, ἢ μετὰ Θεόν ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, ἐπάκουσον τῶν οἰκτρῶν δεήσεων καί μὴ μέ ἐντροπιάσης ἀπό τῆς προσδοκίας μου. Τόν βρασμόν τῆς σαρκός κατάπαυσον, τήν ἐν τῇ ψυχῇ μου ἀγριωτάτην ταραχὴν κατεύνασον, τόν πικρόν θυμόν καταπράυνον, τόν τύφον καί τήν ἀλαζονίαν τῆς ματαίας οἰήσεως ἐκ τοῦ νοός μου ἀφάνισον, τάς νυκτερινάς φαντασίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων καί τάς καθημερινάς ἀκαθάρτους προσβολάς ἀπομάκρυνον τῆς καρδίας μου. Παίδευσόν μου τήν γλῶσσαν ἵνα ὁμιλῇ τά συμφέροντα, δίδαξον τοὺς ὀφθαλμούς μου νά βλέπουν ὀρθῶς τήν ὁδόν τῆς ἀρετῆς, ἐνίσχυσον τοὺς πόδας μου ἵνα βαδίζουν τήν μακαρίαν ὁδόν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, τάς χεῖράς μου ἀγίασον ἵνα ἀξίως αἴρω αὐτάς πρὸς τόν Ὑψιστον. Καθάρισόν μου τό στόμα ἵνα μετὰ παρηγορίας ἐπικαλεῖται τόν Πανάγιον Πατέρα καί Θεόν. Ἄνοιξόν μου τά ὦτα, ἵνα ἀκούω αἰσθητῶς καί νοητῶς τά ὑπὲρ μέλι καί κηρίον γλυκύτερα λόγια τῶν Ἁγίων Γραφῶν καί βιώ ταῦτα ἐνισχυόμενος ὑπό Σοῦ.

Δός μοι καιρόν μετανοίας, λογισμοῦ ἐπιστροφῆν, ἐλευθέρωσόν με ἐξ αἰφνιδίου θανάτου καί ἀπάλλαξόν με κατακεκριμένον ὑπό τῆς συνειδήσεως. Καί τελευταῖον ἐλθέ κοντά μου κατά τόν χωρισμόν τῆς ψυχῆς μου ἀπό τοῦ ἀθλίου μου σώματος, ἵνα ἐλαφρύνῃς τήν ἀφόρητον αὐτὴν βίαν, ἀνακουφίσῃς τόν ἀνέκφραστον πόνον, παρηγορήσῃς τήν ἀπαραμύθητον στενοχωρίαν. Ἴνα τῆς σκοτεινῆς μορφῆς τῶν δαιμόνων λυτρώσῃς, παραμερίζουσα τόν ἄρχοντα τοῦ σκότους καί σχίζουσα τά χειρόγραφα τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν. Καί ἵνα μέ οικειώσῃς μέ τόν Θεόν

καί μέ καταξιώσης τῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ παραστάσεως ἐν τῷ φοβερῷ Κριτηρίῳ καί νά μέ κάμης κληρονόμον τῶν αἰωνίων καί ἀδιαφθόρων ἀγαθῶν.

Ταύτην τήν ἐξομολόγησιν Σοῦ κάμνω Δεσποινά μου Θεοτόκε, τό φῶς τῶν ἐσκοτισμένων μου ὀφθαλμῶν καί παραθυθία τῆς ζωῆς μου, ἡ μετά Θεόν ἐλπίς καί προστασία μου, τήν ὁποίαν δέξου εὐμενῶς καί καθάρισόν με ἀπό παντός μολυσμοῦ σαρκός καί πνεύματος καί ἀξιώσόν με εἰς τήν παροῦσαν ζωήν ἀκατακρίτως νά μετέχω τοῦ Παναγίου καί ἀχράντου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Υἱοῦ Σου καί Θεοῦ. Εἰς δέ τήν μέλλουσαν, τῆς γλυκυτάτης οὐράνιας τροφῆς τοῦ Παραδείσου, ἔνθα εἶναι ἡ κατοικία πάντων τῶν εὐφραينوμένων. Τούτων δέ τῶν ἀγαθῶν τυχών ὁ ἄθλιος, δοξάζω εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων τό πάντιμον καί μεγαλοπρεπές ὄνομα τοῦ Υἱοῦ Σου καί Θεοῦ τοῦ δεχομένου πάντας τούς μετανοοῦντας ἐξ ὅλης ψυχῆς διά Σέ τήν γενομένην μεσίτριαν καί ἐγγυήτριαν πάντων τῶν ἀμαρτωλῶν, διότι διά Σοῦ Πανύμνητε καί Ὑπεράγαθε Δέσποινα περισώζεται ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπίνη φύσις αἰνοῦσα καί εὐλογοῦσα Πατέρα καί Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, τήν Παναγίαν Τριάδα.

Πηγή: Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)